

ПРОБЛЕМИ ЗЕМЛЕВПОРЯДКУВАННЯ ТА ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ

Перехід економіки України до моделі сталого економічного розвитку вимагає раціонального використання природних ресурсів. Нестабільність економіки держави і недотриманість громадянами України природоохоронного законодавства призводить до проблем з використанням природних ресурсів. Земля завжди була, є і буде залишатися особливим об'єктом суспільних відносин, який характеризується просторовою обмеженістю, незамінністю, постійністю місцезнаходження тощо. Значення землі як провідного ресурсу людського розвитку у сільській місцевості, де вона виступає не лише як просторовий базис, але і як головний засіб виробництва, важко переоцінити [1, с.2].

Наука із землеустрою у своєму формуванні пройшла довгий історичний шлях. На теренах сучасної України земельний устрій виник за часів трипільської культури, перші правові відносини сягають Київської Русі, далі починають діяти закони Російської імперії, Столипінська реформа і аж земельна реформа 1991 р.

Природоохоронна діяльність у світі була активною давно, у 1946 році була створена ЮНЕСКО – спеціалізована міжурядова організація ООН. Група американських активістів у 1971 році заснувала організацію – Грінпіс, яка теж переймалась збереженням природних ресурсів. В Україні цими питаннями почали займатись після прийняття Земельного Кодексу та Кодексу України “Про надра”.

Основним інструментом держави, що покликаний забезпечити екологічно безпечне та економічно ефективно використання землі, є землеустрій, який, як важлива складова земельних відносин, виступає дійовим механізмом в організації землі як засобу виробництва і відповідною мірою регулює суспільні відносини щодо володіння, користування і розпорядження землею [3, с.189].

Після прийняття Земельного Кодексу, в 2003 році був прийнятий Закон України “Про Землеустрій”, та його прийняття не розв'язало всіх проблем. Слід зауважити, що найбільш яскраво вони проявили себе після прийняття змін до Земельного Кодексу. Існуюча нормативно-правова база та загальний стан земельних відносин значно ускладнюють проведення землеустрою сільських територій, зокрема: недостатнім є інформаційне забезпечення проектування, не мають сталості сформовані за час земельної реформи землеволодіння та землекористування, не має належного правового врегулювання, відсутня належна нормативно-методична база щодо визначення типів і видів сівозміни, складною та методично неврегульованою залишається процедура зміни складу угідь земельних ділянок, невирішеність питань ціноутворення у сфері землеустрою.

Сучасний розвиток землеустрою спрямовує свою діяльність на реалізацію заходів щодо прогнозування, планування, організації використання та охорони землі на національно – регіональних рівнях [2, с.167].

Якщо аналізувати аспекти земельної реформи, одним з яких є землеустрій то можна виділити шість груп основних проблем землеустрою: теоретико – методологічні; нормативно – правові; екологічні проблеми; техніко – технологічні; організаційно – виробничі; Інші суміжні проблеми.

Отже сучасний стан природних ресурсів та землеустрою потребують значних фінансових коштів, усунення колізії в Земельному законодавстві, а також відповідальнішого відношення громадянами України до їх використання, одним з яких може бути впровадження ринку землі.

Список використаних джерел

1. Мельничук О., Черняга П. Сучасні проблеми землеустрою та способів їхнього вирішення// Землевпорядний вісник. 2004. №1.
2. Лазарева О. Інноваційний характер розвитку сучасного землеустрою. Економічний часопис. Східноєвропейського національного університету ім. Л. Українки.
3. Добряк Д. Проблеми сучасного землеустрою. Землевпорядний вісник. 2012. №1.
4. Гарнага О.М. Проблеми розвитку сучасного землеустрою. Землевпорядний вісник. 2006. №1.
5. Уніят Л.М. Організаційно-економічні засади інноваційного розвитку підприємств агропромислового бізнесу в конкурентному середовищі: монографія. Тернопіль: ТНЕУ, 2019. 586 с.